

24. prosince

2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníkovi Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dřive, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.

Lk 1,67-79

Janův otec Zachariáš byl naplněn Duchem svatým a pronesl tato proročká slova: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid! Vzbudil nám mocného spasitele z rodu svého služebníka Davida, jak slíbil od pradávna ústy svých svatých proroků; zachránil nás od nepřátel, z rukou všech, kdo nás nenávidí. Slitoval se nad našimi otcí, rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou se zavázal našemu otcí Abrahámovi: že nám dopřeje, abychom mu beze strachu a vysvobození z rukou nepřátel zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života. A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

„...dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Zapomínáme na poselství Vánoc

V horečném tempu vánoční doby míváme sklon zapomínat na poselství a příslib, které Vánoce zvěstují. Velmi často býváme v zajetí toho, co všechno ještě musíme stihnout na poslední chvíli. Pospícháme, tlačíme a strkáme se a málem že srážíme lidi shánějící ten extra dárek, který si my vážně nemůžeme dovolit.

Mohl by být všečen ten spěch a shon satanovou pomstou Bohu nebo jeho odvetným tahem za Vtělení – zrození Syna Božího? Satan nás všechny oslepuje třeptem a leskem, zvoněním zvonků a cinkáním pokladen v obchodech. Přestali jsme dbát na význam Vánoc – poselství míru mezi všemi muži a ženami, příslib radosti lidem dobré vůle.

Opravdová krása Vánoc se spíše nachází v jednoduchosti – jednoduchosti pramenící z uvědomění a umění naslouchat. Neboť čím více nasloucháme okolnímu světu, tím plněji si uvědomujeme nesnáze a bolesti, hněv, vypětí a vyčerpání, kterými muži a ženy trpí.

A právě poselství a příslib Vánoc může přinést naději malým a zbloudilým; poraněným, ukřivděným, týraným a zlomeným. (...)

Darujte o příštích Vánocích dar, který má trvalou hodnotu, dar, který vás nadlouho přežije. „Prokazujte laskavost a konejte nezištné krásné skutky.“ Jen do toho, zkuste to! Pro vás je to jen maličkost. Ale jsem si jist, že lidé kolem vás budou udiveni a svět bude ohromen. Jen do toho, buďte laskaví ostošest. Takové šoky svět moc potřebuje.

Brian Cavanaugh – Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy, KNA 2003

Bonus pro dobu vánoční z nové knihy otce biskupa Vojtěcha (na následující straně)

I čtvrtý z mudrců našel krále

Víte, kdy člověk nejvíc září? Když má radost. Když Tři králové v blízkosti Betléma opět spatřili hvězdu, která jim symbolizovala dlouho očekávaného Krále, za kterým se vydali na cestu, zaradovali se „radostí velmi velikou“. Věděli, že pevný bod jejich života, který hledali a kterému se přišli poklonit, není v nich samých, ale že je někde mimo ně, že je v Bohu. My jsme se také vydali na cestu se Třemi králi, abychom našli pevný bod svého života, abychom o něj potom mohli opřít všechno, co budeme dělat. A aby se o nás mohli opřít všichni, na kterých nám záleží, ale i ti, které ještě neznáme. Nejkrásněji září ten, kdo se raduje radostí velmi velikou, protože ví, že Bůh mu dává nalézat pevný bod jeho života. Věřím, že podobnou radost může prožít každý z nás. Ale kde dnes hledat zmíněnou hvězdu? Kde dnes hledat Krále, kterému se máme všichni přijít poklonit? To je otázka, kterou si často klademe. Jedna nepřiliš stará legenda, kterou zpracoval Henry van Dyke a vyšla poprvé v roce 1988 v New Yorku, vypráví o tom, že tři mudrci měli být vlastně čtyři. Se známou trojicí měl putovat ještě Artaban, mudrc z Ekbatanu. Pokusím se vám jeho příběh trochu převyprávět.

Artaban prodal všechnen svůj majetek a koupil za něj rubín, safír a perlu, aby jimi uctil Krále králů. Potom se vydal na koni k místu, odkud se měl vydat na společnou pouť s Kašparem, Melicharem a Baltazarem. Čekalo na něj deset dní cesty. Jenže kousek před cílem, právě poslední den, našel umírajícího vyhnance, Žida. Rozhodl se, že se o něj postará – donesl mu vodu, dal mu své zásoby jídla, a tak se stalo, že kvůli tomu promeškal společný začátek cesty. Na místě setkání našel jen vzkaz tří mudrců, že už nemohli déle čekat a do pouště se vydali bez něj. Artaban tedy musel rychle prodat koně, koupit velbloudy a vybavit se na cestu pouští. Stálo ho to safír, který strážil jako dar pro Krále králů. Jedinou výhodou pro něj byla slova umírajícího Žida, že Mesiáše má hledat ne v Jeruzalémě, ale v Betlémě.

Do Betléma dorazil o tři dny později než jeho kolegové. Matka malého chlapce, která jej přijala, mu prozradila, že mladá rodina, kterou hledá, odešla ve spěchu do Egypta. Vzápětí vtrhla do Betléma Herodova garda a zabíjela všechny malé chlapce. Artaban podplatil svým rubínem kapitána a zachránil tak před jistou smrtí synka ženy, která mu poradila, kudy dál. Přemýšlel při tom, že pro člověka obětoval to, co bylo určeno Bohu.

V Egyptě Artaban pátral po stopách rodiny z Betléma. Dostal se do Alexandrie, kde jej jeden Žid poučil, že podle proroka

Izaiáše bude narozený Král králů mužem bolesti a že jej nenajde mezi bohatými a mocnými. Plynula léta a Artaban stále hledal. Navštěvoval utlačované, pronásledované, nemocné, trpící, ale stále jej nemohl najít. A tak uplynulo třiatřicet let.

Artaban, vyčerpaný hledáním, v té době už kmet s bílými vlasy, se rozhodl ještě jednou vrátit do Jeruzaléma. Už dávno nevěděl, jak dál. Cíl se mu ztratil, i když věděl, že celý život den po dni dělal to nejlepší, co mohl. Ale něco mu říkalo, že tentokrát nebude cesta zbytečná. Když vstoupil do Jeruzaléma, cítil všude kolem zvláštní napětí. Kolemjdoucí mu řekli, že jdou na Golgotu. Mají tam být popraveni dva zločinci a s nimi nějaký Ježíš Nazaretský, který však vykonal mezi lidmi mnoho dobrého.

Artaban najednou věděl, že to je on. Že Ježíš je ten, za kterým se vydal před třiatřiceti lety do Betléma. Řekl si: „Půjdu a nabídnu za jeho život drahocennou perlu, to nejcennější, co mi zbylo.“ Nedbal na stáří a únavu, která ho svírala, a spěchal na místo popravky. V tu chvíli kolem něj vlekla skupina vojáků mladou dívku, aby ji prodali do otroctví, a tak splatili dluhy jejího otce. Dívka se na Artabana obrátila a se slzami prosila: „Zachraň mě.“

Artaban se zachvěl: Je to pokušení? Ale pak cítil, že stejně jako s umírajícím vyhnancem, stejně jako s matkou v Betlémě, jde i tentokrát o skutek lásky, která má své kořeny v Bohu. A tak vyňal perlu, kterou strážil jako poslední poklad pro Krále, a vložil ji do rukou otrokyni, aby se mohla vykoupit. Když to udělal, nastalo velké zemetřesení a Artaban věděl, že Ježíš Nazaretský umírá. V duchu si s bolestí posteskl: „Třicet tři roky jsem tě hledal, a nikdy jsem nespátřil tvou tvář ani ti nemohl prokázat žádnou službu.“

Vtom uslyšel konejšivá slova: „Amen, pravím ti, cokoliv jsi učinil jednomu z těchto nepatrných, mně jsi učinil.“ Artabanovu tvář rozjasnila tichá záře údivu, kterou vystřídala radost. Jeho cesta skončila. Jeho klenoty byly přijaty. I čtvrtý z mudrců našel Krále. Kdo tohoto Krále hledá s vytrvalostí a celým srdcem, vždy ho nalezne. Do světa, který tane v tmách, přichází světlo.

Vojtěch Cikrle – Na cestě za hvězdou, Biskupství brněnské 2015

Ztišme se, a možná spolu s mudrci zahlédneme hvězdu, která změní náš život.